

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

29.03.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Dochody stowarzyszenia przeznaczone na pożyczkę na cele budowy przedszkola nie korzystają ze zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 4 lub pkt 6c ustawy CIT , wyrok NSA z 10 listopada 2020 r., sygn. II FSK 1852/18	3
Podatnik jest uprawniony do korekty pustej faktury w trakcie kontroli , wyrok TSUE z 18 marca 2021 r., sygn. C-48/20	4

Dochody stowarzyszenia przeznaczone na pożyczkę na cele budowy przedszkola nie korzystają ze zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 4 lub pkt 6c ustawy CIT, wyrok NSA z 10 listopada 2020 r., sygn. II FSK 1852/18

Wątpliwości stowarzyszenia, będącego OPP, dotyczyły możliwości zastosowania zwolnienia na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 4 lub pkt 6c ustawy CIT do dochodów stowarzyszenia przeznaczonych na udzielenie pożyczki spółce z o.o. na budowę niepublicznego przedszkola. Wyłącznym udziałowcem spółki jest fundacja, której celem, zgodnie z jej statutem, jest m.in. prowadzenie i wspieranie działalności edukacyjnej, oświatowej i kulturalnej.

Zdaniem DKIS, ustawodawca zwalnia z CIT podatników (w tym OPP), o ile podmioty te przeznaczają dochody wyłącznie na działalność statutową (preferowaną przez ustawodawcę). Natomiast przekazane spółce w ramach pożyczki środki pieniężne, nie służyły bezpośrednio realizacji celów statutowych stowarzyszenia. Tym samym, nie został spełniony warunek związany z przeznaczeniem i wydatkowaniem dochodów na działalność statutową. W efekcie, brak jest podstawy do zastosowania zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 4 i pkt 6c ustawy CIT.

Stanowisko DKIS zostało podtrzymane zarówno przez sąd I jak i II instancji.

Komentarz eksperta

Udzielanie pożyczki innemu podmiotowi, w tym prowadzącemu działalność oświatową, nie jest wymienione w art. 17 ust. 1 pkt 4 (lub pkt 6c) ustawy CIT, tym samym nie może stanowić celu statutowego stowarzyszenia, a wydatki poczynione w tym zakresie, nie mogą być objęte przedmiotowym zwolnieniem.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, iż zwolnienie przedmiotowe zawarte w art. 17 ust. 1 ustawy CIT stanowi wyjątek od zasady powszechności opodatkowania: „dyrektywa ścisłej interpretacji nakazuje uważać, że dochód, aby mógł zostać zwolniony z opodatkowania, musi być nie tylko przeznaczony ale i wydatkowany bezpośrednio, wprost na cel statutowy”, [tak m.in. NSA w wyroku z 7 sierpnia 2018 r.,

sygn. II FSK 2129/16, czy WSA w Warszawie w wyroku z 25 października 2018 r., sygn. III SA/Wa 4257/17].

Tym samym, nie należy utożsamiać wydatkowania dochodu zwolnionego na cel statutowy bezpośrednio związanego z działalnością oświatową z wydatkowaniem dochodu poprzez udzielenie pożyczki innemu podmiotowi z przeznaczeniem jej na budowę przedszkola.

Trafnie również podkreślono, iż udzielenie pożyczki przez stowarzyszenie nie wchodzi w zakres działalności oświatowej, a należy mu przypisać komercyjny, odpłatny charakter - co w sposób oczywisty wynika z charakteru umowy pożyczki.

Z drugiej strony, wypłata kapitału pożyczki nie jest definitywna, a pożyczkobiorca jest zobowiązany do jej zwrotu. Mogą istnieć zatem argumenty przemawiające za uznaniem, iż udzielając pożyczki stowarzyszenie nie wydatkuje dochodu (bowiem wyzbycie się środków po stronie stowarzyszenia nie jest definitywne, a stan majątkowy nie ulega zmianie). Dodatkowo, za przyjęciem takiego podejścia mogłaby przemawiać kwalifikacja pożyczki na gruncie ustawy CIT jako zdarzenia neutralnego podatkowo, tj. niewpływającego na ustalenie dochodu.

Przy czym, kwestia oceny, czy udzielenie pożyczki stanowi wydatkowanie dochodu, nie była dotychczas przedmiotem pogłębionej analizy ze strony organów podatkowych.

Końcowo warto również wskazać, iż dokonując analizy możliwości zastosowania zwolnienia w kontekście art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy CIT, w sytuacji udzielania pożyczek w ramach działalności statutowej podmiotów, organy podatkowe zwracają uwagę na wysokość oprocentowania [tak np. DKIS w interpretacji indywidualnej z 2 października 2020 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.227.2020.2.KS].

DANIEL SZCZEPANIK
DORADCA PODATKOWY

Podatnik jest uprawniony do korekty pustej faktury w trakcie kontroli, wyrok TSUE z 18 marca 2021 r., sygn. C-48/20

Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) wyrażonym w wyroku z 18 marca 2021 r. w sprawie C-48/20, UAB (dalej: Spółka) przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej, przepisy krajowe nie mogą przewidywać braku możliwości skorygowania faktur z nienależnym VAT (pustych faktur), nawet w sytuacji wszczęcia kontroli podatkowej.

Sprawa rozstrzygnięta przez TSUE dotyczyła sporu polskiego podatnika z organami podatkowymi w kwestii rozliczeń kart paliwowych. Spółka z siedzibą na Litwie udostępniała litewskim spółkom transportowym karty paliwowe umożliwiające tym spółkom zaopatrywanie się w paliwo na niektórych stacjach paliw znajdujących się na terytorium Polski. Spółka przyjęła, iż taka działalność polega na zakupie paliwa i jego odsprzedaży na rzecz spółek transportowych. W rezultacie za dostawy paliwa wystawiała faktury z podatkiem należnym.

W wyniku kontroli podatkowej w Spółce organy podatkowe uznały, iż nie nabywała ona paliwa i go nie odsprzedawała, a świadczyła jedynie zwolnioną z VAT usługę finansowania. W efekcie, organy kontrolujące zakwestionowały odliczenie podatku naliczonego z faktur dokumentujących nabycie paliw, przy jednoczesnej konieczności zapłaty VAT wykazanego na fakturach sprzedaży paliwa na rzecz spółek transportowych.

Sprawa była dwukrotnie przedmiotem analizy przez wojewódzki sąd administracyjny oraz Naczelny Sąd Administracyjny, który przed wydaniem drugiego rozstrzygnięcia skierował pytanie prejudycjalne do TSUE.

W pytaniu prejudycjalnym NSA zwrócił się o ustalenie, czy wobec podatnika można stosować przepis art. 108 ustawy o VAT (przewidujący konieczność zapłaty VAT, jeżeli została wystawiona faktura z VAT-em), mimo iż działanie podatnika nie wiązało się z oszustwem

podatkowym, ale wynikało z błędnej wykładni przepisów prawa dokonanej przez strony biorące udział w transakcji, opartej o wykładnię prezentowaną przez organy podatkowe i powszechną praktykę i przy założeniu, że odbiorca faktury miałby prawo do odliczenia VAT, gdyby transakcja została prawidłowo zafakturowana.

W odpowiedzi na pytanie NSA, TSUE stwierdził, iż zasady proporcjonalności i neutralności VAT przewidują, iż podatnik, działający w dobrej wierze powinien być uprawniony do skorygowania faktur z nienależnie wykazanym VAT, nawet w trakcie toczącej się kontroli.

Komentarz eksperta

Analizowane stanowisko TSUE jest korzystnym rozstrzygnięciem dla podatników. Jednoznacznie TSUE potwierdził, że podatnicy, którzy wystawili faktury zawierające nieprawidłowo naliczony VAT (puste faktury) są uprawnieni do ich skorygowania i wycofania podatku należnego. Co więcej, nawet w toczącym się postępowaniu/kontroli podatnik powinien być uprawniony do ich skorygowania. Natomiast warunkiem dokonania korekty jest aby podatnik przy wystawianiu faktur, które później okazały się nieprawidłowe działał w dobrej wierze.

W mojej ocenie poglądy TSUE mimo, że dotyczą specyficznej sytuacji, tj. rozliczeń z tytułu kart paliwowych, można zastosować w szerszym kontekście. Przede wszystkim, TSUE potwierdził nie tylko, że korekta pustej faktury, tj. wystawionej w trybie art. 108 jest możliwa, ale również, że korekta ta jest dopuszczalna w sytuacji wszczęcia kontroli podatkowej i to pomimo, że polskie przepisy nie przewidują takiej możliwości.

SZYMON RAUT
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia oceny czy umorzenie udziałów bez wynagrodzenia stanowi transakcję kontrolowaną w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 6 ustawy CIT , wyrok WSA w Poznaniu z 17 listopada 2020 r., sygn. I SA/PO 454/20 _____	6
Zasady wykładni art. 30a ust. 15 ustawy PIT odnośnie do ustalania kosztów uzyskania przychodów w przypadku zwrotu środków z PPK jego uczestnikowi przed ukończeniem 60 roku życia , wyrok WSA w Warszawie z 13 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 1009/20 _____	7
Ocena zgodności art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. b i ust. 10i ustawy VAT z prawem UE , wyrok TSUE z 18 marca 2021 r., sygn. C-895/19 _____	7
Przepis art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy VAT w sposób niewłaściwy implementuje normę z art. 132 ust. 1 lit. i Dyrektywy 112 , wyrok WSA w Krakowie z 12 listopada 2020 r., sygn. I SA/KR 921/20 _____	8
Kwestia określenia podstawy opodatkowania VAT w przypadku zapłaty za towar lub usługę bonem , wyrok WSA w Warszawie z 20 października 2020 r., sygn. III SA/WA 2548/19 _____	8

Kwestia oceny czy umorzenie udziałów bez wynagrodzenia stanowi transakcję kontrolowaną w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 6 ustawy CIT, wyrok WSA w Poznaniu z 17 listopada 2020 r., sygn. I SA/PO 454/20

Planowane umorzenie udziałów wspólnika, mające formę nieodpłatnego nabycia udziałów wspólnika przez spółkę w celu ich umorzenia, nie będzie stanowił transakcji kontrolowanej. Spółka i wspólnik nie spełniają warunku kwalifikowanych, bezpośrednich ani pośrednich, powiązań kapitałowych (określonych w art. 11a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT). Wspólnik nie posiada bezpośrednio ani pośrednio co najmniej 25% udziałów w kapitale spółki (wspólnik posiada jedynie 20% udziałów spółki).

Ponadto, wspólnik nie posiada co najmniej 25% praw głosu w organach kontrolnych, stanowiących lub zarządzających, lub udziałów lub praw do udziału w zyskach lub majątku lub ich ekspektatywy. Wspólnik nie posiada faktycznej zdolności do wpływania na podejmowanie kluczowych decyzji gospodarczych przez spółkę, o której mowa w art. 11a ust. 2 pkt 2 ustawy CIT. Wspólnik posiada wpływ na działalność spółki wyłącznie w zakresie wynikającym z umowy spółki i przepisów KSH, jednak nie powoduje to uzyskania przez wspólnika wpływu na podejmowanie kluczowych decyzji gospodarczych przez spółkę.

Między wspólnikiem a spółką nie występują relacje, o których mowa w art. 11a ust. 2 pkt 3 ustawy CIT, bowiem powiązania o charakterze rodzinnym mogą dotyczyć wyłącznie osób fizycznych. Nie jest spełniona przesłanka z art. 11a ust. 1 pkt 4 lit. b ustawy CIT, ponieważ żaden inny podmiot nie wywiera znaczącego wpływu jednocześnie na wspólnika i spółkę. W szczególności, pomimo, że między wspólnikiem a pozostałymi udziałowcami występują kwalifikowane powiązania rodzinne, o których mowa w art. 11a ust. 2 pkt 3 ustawy CIT, to żaden z tych udziałowców nie wywiera samodzielnie znaczącego wpływu na spółkę (żaden z udziałowców nie spełnia względem spółki żadnego z warunków określonych w art. 11a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, przesądzających o wywieraniu znaczącego wpływu).

Nie są również spełnione przesłanki z art. 11a ust. 1 pkt 4 lit. c i d ustawy CIT, ponieważ w stanie faktycznym nie występuje jakakolwiek

spółka niemająca osobowości prawnej, czy też zagraniczny zakład jakiegokolwiek podatnika.

Powiązania - w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 5 ustawy CIT - występujące wyłącznie między udziałowcami, nie mają wpływu na warunki dobrowolnego umorzenia udziałów, a w konsekwencji, brak jest podstaw dla przyjęcia, że w przedstawionych okolicznościach dobrowolne umorzenie udziałów bez wynagrodzenia stanowi zdarzenie, którego warunki mogłyby zostać ustalone w wyniku powiązań. Do tego umorzenia nie dojdzie bowiem na skutek działań spółki i wspólnika, których warunki zostały ustalone lub narzucone w wyniku powiązań. Przepis art. 199 KSH daje podstawy do dobrowolnego umorzenia udziałów jeśli umowa spółki tak stanowi, a jeśli wspólnik wyrazi na to zgodę, umorzenie może nastąpić bez wynagrodzenia.

Rzeczywisty przebieg transakcji dobrowolnego umorzenia udziałów wspólnika, nie może więc być identyfikowany na podstawie faktycznych zachowań stron skoro musi mieć oparcie we wcześniejszej umowie spółki, a przepisy KSH, nie zabraniają, a wręcz umożliwiają umorzenie bez wynagrodzenia, jeśli tylko zainteresowany wspólnik wyrazi na to zgodę - i to niezależnie od tego czy dobrowolne umorzenie udziałów bez wynagrodzenia ma miejsce między podmiotami powiązаныmi, czy niepowiązаныmi.

Nieodpłatne umorzenie udziałów można traktować jako działania o charakterze gospodarczym. Kluczowe dla prawidłowej wykładni art. 11a ust. 1 pkt 6 ustawy CIT, jest ustalenie znaczenia zwrotu „działania o charakterze gospodarczym”. Na gruncie reguł znaczeniowych języka powszechnego zwrot „działanie” oznacza ogół czynności wykonywanych w jakimś celu. Z kolei zwrot „gospodarczy” oznacza związany z gospodarką - całokształtem mechanizmów dotyczących świadczenia usług oraz wytwarzania, podziału i wymiany dóbr.

Kierując się powyższym należy przyjąć, że zbycie udziałów na rzecz spółki celem ich umorzenia mieści się w pojęciu działań o charakterze gospodarczym. Tego rodzaju czynność ma bowiem za przedmiot udziały w spółce z o.o., będące niewątpliwie dobrem w postaci prawa majątkowego, z którym wiążą się uprawnienia korporacyjne oraz majątkowe. Wpływu na powyższe nie wywiera fakt, że umorzenie udziałów za zgodą wspólnika następuje w sposób nieodpłatny.

Zasady wykładni art. 30a ust. 15 ustawy PIT odnośnie do ustalania kosztów uzyskania przychodów w przypadku zwrotu środków z PPK jego uczestnikowi przed ukończeniem 60 roku życia, wyrok WSA w Warszawie z 13 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 1009/20

Kiedy zatem w art. 30a ust. 15 ustawy PIT, ustawa stanowi ogólnie o „wydatkach” na nabycie odkupywanych jednostek, to przyjąć należy, że chodzi tu o jakiegokolwiek wydatki jakiegokolwiek podmiotu zaangażowanego finansowo w PPK. Skoro ustawa o PPK uczestnika programu kapitałowego czyni ex lege właścicielem środków gromadzonych w PPK, czyli istotnie kształtuje i zmienia stosunki własnościowe, to na gruncie podatkowym należy zaaprobować odstępstwo od zasady generalnej, iż kosztem uzyskania przychodu może być tylko efektywny, nieodwracalny, definitywny wydatek poniesiony tylko przez podatnika, a nie przez kogoś innego.

Wobec alternatywy naruszenia tej generalnej zasady albo naruszenia zasady jednokrotności opodatkowania (będącej umocowaną konstytucyjnie), należy skłonić się do poglądu, że w art. 30a ust. 15 ustawy PIT, chodzi o wydatki ponoszone przez kogokolwiek, a nie tylko przez podatnika. Fakt, że wydatki te w części finansowanej przez podmiot zatrudniający są kosztem uzyskania jego przychodu (art. 22 ust. 6bc ustawy PIT), nie stanowi tu żadnego kontrargumentu, nie wyklucza powyższego poglądu, gdyż stanowi jedynie prostą, logiczną konsekwencję wprowadzonego przez ustawodawcę odstępstwa od zasady, że kosztem uzyskania przychodu podatnika może być tylko wydatek, który poniósł ten podatnik.

Owszem – wykładnia zaprezentowana przez spółkę prowadzi do skutku, że wydatek poczyniony jeden raz przez podmiot zatrudniający, będzie zaliczony do kosztów dwa razy (najpierw przez ten podmiot zatrudniający, a póź-

niej, w ramach art. 105 ustawy o PPK - przez uczestnika/podatnika), ale konkurencyjny wobec tej koncepcji pogląd organu oznacza, że uczestnik/podatnik od pewnej części kwoty zwrotu zapłaciłby podatek dwa razy. Ustawa o PPK, zgodnie z jej art. 3 ust. 1, ma na celu ustanowienie mechanizmu systematycznego gromadzenia przez uczestnika oszczędności z przeznaczeniem na wypłatę po osiągnięciu przez niego 60. roku życia oraz na inne cele określone w tej ustawie, w tym, jak należy przyjąć, także na wypłatę dokonywaną przed osiągnięciem przez uczestnika tego wieku.

Należy przyjąć, że poszczególne konstrukcje ustawy o PPK mają motywować pracowników i podmioty zatrudniające do tworzenia i przystępowania do PPK, w tym motywować za pomocą narzędzi fiskalnych. Z tego punktu widzenia zrozumiałe jest, że ustawa PIT akceptuje wyjątek od zasady, że dany wydatek może stanowić koszt uzyskania przychodu tylko raz, i tylko dla tego podmiotu, który wydatek ten faktycznie, ekonomicznie poniósł.

Ocena zgodności art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. b i ust. 10i ustawy VAT z prawem UE, wyrok TSUE z 18 marca 2021 r., sygn. C-895/19

Artykuły 167 i 178 dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi wykonanie prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT), związanego z nabyciem wewnątrzspółnotowym w tym samym okresie rozliczeniowym, w którym VAT jest należny, jest uzależnione od wykazania należnego VAT w deklaracji podatkowej, złożonej w terminie trzech miesięcy od upływu miesiąca, w którym w odniesieniu do nabytych towarów powstał obowiązek podatkowy.

Przepis art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy VAT w sposób niewłaściwy implementuje normę z art. 132 ust. 1 lit. i Dyrektywy 112, wyrok WSA w Krakowie z 12 listopada 2020 r., sygn. I SA/KR 921/20

Przepis art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy VAT w sposób niewłaściwy implementuje do polskiego porządku prawnego normę z art. 132 ust. 1 lit. i Dyrektywy 112. Ostatnio wymieniony przepis bowiem pozwala państwu członkowskim na jedynie podmiotowe zawężenie zwolnienia, m.in. spornych w sprawie usług kształcenia i przekwalifikowania zawodowego, gdyż zwalnia wymienione w nim usługi - łącznie ze świadczeniem usług i dostawą towarów, ściśle z taką działalnością związanych - prowadzone przez odpowiednie podmioty prawa publicznego lub inne instytucje działające w tej dziedzinie, których cele uznane są za podobne przez dane państwo członkowskie.

Tymczasem, w polskiej ustawie zwolnienie usług kształcenia i przekwalifikowania zawodowego uzależniono od uregulowania tych kwestii w odrębnych przepisach, zawężono więc zwolnienie w oparciu o kryteria nieprzewidziane w Dyrektywie 112. Właściwie implementowanie przepisu art. 132 ust. 1 lit. i Dyrektywy 112, powinno polegać na uzależnieniu zwolnienia m.in. usług kształcenia i przekwalifikowania zawodowego od świadczenia takich usług przez podmioty, których cele uznane są przez dane państwo członkowskie za podobne do celów podmiotów prawa publicznego, a nie od uregulowania kwestii prowadzenia takich szkoleń w odrębnych przepisach - co w sposób nieuzasadniony treścią przepisu ww. dyrektywy zawęży zakres zwolnienia, przez określenie warunku niewynikającego z wymienionej dyrektywy.

Reasumując, nieprawidłowe jest stanowisko organu interpretacyjnego w zakresie odmowy prawa do stosowania przez podatnika zwolnie-

nia z art. 43 ust. 1 pkt 29 ustawy VAT, tj. prowadzenia szkoleń i treningów psychologicznych na rzecz psychoterapeutów oraz innych osób, którym wiedza z zakresu psychoterapii jest niezbędna do wykonywania zawodu.

Kwestia określenia podstawy opodatkowania VAT w przypadku zapłaty za towar lub usługę bonem, wyrok WSA w Warszawie z 20 października 2020 r., sygn. III SA/WA 2548/19

W sytuacji, gdy bony wielokrotnego przeznaczenia nabyte odpłatnie są wykorzystywane przez klientów do opłacenia zakupu towarów lub usług po cenie sprzedaży brutto mniejszej niż wartość nominalna bonu, a zatem gdy klient dokonuje zapłaty wyłącznie z wykorzystaniem bonu o wartości nominalnej wyższej niż cena sprzedaży brutto towarów lub usług, podstawę opodatkowania VAT stanowi cena brutto sprzedanych towarów i usług, tj. kwota faktycznie zapłacona za bony, pomniejszona o wartość bonu niewykorzystaną przez klienta, oraz pomniejszona o kwotę podatku należnego związanego ze sprzedanymi towarami lub usługami.

Nieprawidłowa jest zatem konkluzja organu, że podstawa opodatkowania w sytuacji, gdy klient dokona zapłaty za towar lub usługę bonem o wartości większej niż cena brutto nabywanego towaru lub usługi, a różnica między wartością nominalną bonu a kwotą należną z tytułu sprzedaży nie jest klientowi zwracana, powinna być ustalana, tak jak w przypadku zrealizowania bonu w całości.

Takie stwierdzenie stanowi naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy VAT, gdyż powoduje konieczność opodatkowania płatności niestanowiącej zapłaty za dostawę towarów lub świadczenie usług podlegających VAT.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Określenie limitu kosztów finansowania dłużnego podlegających wyłączeniu z kosztów podatkowych w świetle przepisów art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 marca 2021 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.367.2020.2.RK	10
Wydatki na ekspertyzy, opinie, usługi doradcze i usługi równorzędne, a także nabycie wyników badań naukowych, świadczone lub wykonywane na podstawie umowy przez CBR stanowią wydatki kwalifikowane w rozumieniu art. 18d ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9 marca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.599.2020.2.BM	10
Kwestia ustalenia, czy w przypadku objęcia wierzytelności umowami subpartycypacji spółka ma prawo uznać za spełniony warunek, o którym mowa art. 18f ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 marca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.2.2021.1.AK	10
Oświadczenie spółki jawnej, powstałej z przekształcenia spółki komandytowej, wyłączone status podatnika CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.538.202.1.AR	11
Kwestia opodatkowania VAT czynności wykonywanych na rzecz niestandardyzowanych sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych (inicjatorów) na podstawie umowy sekurytyzacji, których przedmiotem będą wierzytelności wymagalne , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1 marca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.902.2020.6.ICZ	11
Przesłanki uznania przemieszczenia gazu transportowanego w cysternach za WDT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10 lutego 2021 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.448.2020.1.JK	12

Określenie limitu kosztów finansowania dłużnego podlegających wyłączeniu z kosztów podatkowych w świetle przepisów art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 marca 2021 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.367.2020.2.RK

Zgodnie z art. 15c ust. 1 ustawy CIT, podatnicy są obowiązani wyłączyć z kosztów uzyskania przychodów koszty finansowania dłużnego, w części, w jakiej nadwyżka kosztów finansowania dłużnego przewyższa określony w tym przepisie limit. A zatem wskazać należy, że 30% dochodu wyliczonego zgodnie z art. 15c ust. 1 ustawy CIT (30% EBITDA), wyznacza limit nadwyżki kosztów finansowania dłużnego nad odpowiadającymi rodzajowo tym kosztem przychodami. Do wysokości 3 mln zł kwoty takiej nadwyżki przepisu się nie stosuje.

Jeżeli zatem, przykładowo 30% EBITDA odpowiada kwocie 4,5 mln zł, to każde przekroczenie wartości nadwyżki kosztów finansowania ponad tę kwotę powoduje obowiązek wyłączenia wartości odpowiadającej temu przekroczeniu z kosztów uzyskania przychodów. Jeśli zaś 30% EBITDA jest niższe niż 3 mln zł, to ewentualna nadwyżka kosztów finansowania dłużnego nad odpowiadającym rodzajowo tym kosztem – do wysokości 3 mln zł – podlega zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów. Kwota nadwyżki kosztów finansowania może co najwyżej zwiększyć limit wynikający z zastosowania wzoru, tj. stanowiąc jego górny pułap, gdy kwota wyliczona w oparciu o wzór jest niższa niż 3 mln zł.

W konsekwencji stanowisko wnioskodawcy w zakresie ustalenia, czy przepisy art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, należy interpretować w ten sposób, że wyłączeniu z kosztów podatkowych podlegają koszty finansowania dłużnego w części powyżej limitu, w jakiej przekroczona jest suma kwot (i) 3 mln zł oraz (ii) 30% kwoty odpowiadającej nadwyżce sumy przychodów ze wszystkich źródeł przychodów pomniejszonej o przychody o charakterze odsetkowym nad sumą kosztów uzyskania przychodów pomniejszonych o wartość zaliczonych w roku podatkowym do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych, o których mowa w art. 16a-16m, oraz kosztów finansowania dłużnego nieuwzględnionych w wartości początkowej środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej - należy uznać za nieprawidłowe.

Wydatki na ekspertyzy, opinie, usługi doradcze i usługi równorzędne, a także nabycie wyników badań naukowych, świadczone lub wykonywane na podstawie umowy przez CBR stanowią wydatki kwalifikowane w rozumieniu art. 18d ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9 marca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.599.2020.2.BM

Z przedstawionego we wniosku opisu zdarzenia przyszłego wynika, że spółka zamierza dokonać odliczenia wydatków na ekspertyzy, opinie, usługi doradcze i usługi równorzędne, świadczone lub wykonywane na podstawie umowy przez podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-8 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a także nabycie od takiego podmiotu wyników prowadzonych przez niego badań naukowych, na potrzeby działalności badawczo-rozwojowej. Wymienione wyżej usługi były świadczone lub wykonywane na podstawie umowy przez jednostkę posiadającą status centrum badawczo-rozwojowego (CBR).

Zgodzić należy się zatem z wnioskodawcą, że wydatki na ekspertyzy, opinie, usługi doradcze i usługi równorzędne, a także nabycie wyników badań naukowych, świadczone lub wykonywane na podstawie umowy przez CBR, będące podmiotem o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, można uznać za wydatki kwalifikowane w rozumieniu art. 18d ustawy CIT.

Kwestia ustalenia, czy w przypadku objęcia wierzytelności umowami subpartycypacji spółka ma prawo uznać za spełniony warunek, o którym mowa art. 18f ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 marca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.2.2021.1.AK

W przypadku objęcia wierzytelności umowami subpartycypacji nie dochodzi do zbycia tych wierzytelności, a zatem warunek, o którym mowa w art. 18f ust. 1 pkt 1 oraz ust. 5 ustawy CIT został spełniony. Po spełnieniu pozostałych warunków spółka ma prawo do zastosowania korekty wysokości podstawy opodatkowania oraz strat w związku z nieuregulowanymi wierzytelnościami zgodnie z przepisami art. 18f ustawy CIT.

Oświadczenie spółki jawnej, powstałej z przekształcenia spółki komandytowej, wyłączające status podatnika CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.538.202.1.AR

Z przedstawionego we wniosku opisu zdarzenia przyszłego wynika, że wnioskodawca jest spółką komandytową mającą siedzibę na terytorium Polski. Wnioskodawca posiada dwóch wspólników - spółkę komandytową pełniącą rolę komandytariusza spółki oraz spółkę z o.o. stanowiącą komplementariusza spółki. Wnioskodawca planuje przekształcenie w spółkę jawną.

Biorąc pod uwagę okoliczność, iż w wyniku zmiany formy prawnej wnioskodawcy, na moment przekształcenia zmianie nie ulegnie skład wspólników spółki, jak również proporcje w jakich uczestniczą oni w zysku spółki należy stwierdzić, iż podmiotem właściwym do złożenia informacji o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1a lit. a ustawy CIT będzie wnioskodawca jako spółka przekształcana. Powyższą informację wnioskodawca powinien złożyć przed dniem rejestracji przekształcenia w KRS.

Za prawidłowe należy więc uznać stanowisko wnioskodawcy zgodnie z którym, złożenie przez spółkę informacji, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1a lit. a ustawy CIT o podatnikach podatku dochodowego, posiadających bezpośrednio lub za pośrednictwem podmiotów niebędących podatnikami podatku dochodowego, prawa do

udziału w zysku spółki, przed przekształceniem spółki w spółkę jawną, będzie skuteczne w tym sensie, że spółka jawna będąca następcą prawnym spółki (w wyniku przekształcenia) nie będzie podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych.

Kwestia opodatkowania VAT czynności wykonywanych na rzecz niestandardowych sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych (inicjatorów) na podstawie umowy sekurytyzacji, których przedmiotem będą wierzytelności wymagalne, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1 marca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.902.2020.6.ICZ

Czynności wykonywane na rzecz inicjatora na podstawie umowy sekurytyzacji, których przedmiotem będą wierzytelności już wymagalne, zagrożone nieściągalnością, w stosunku do których prowadzone będą postępowania egzekucyjne oraz sądowe, stanowiące tzw. wierzytelności trudne, nie będą stanowiły ani dostawy towarów, ani świadczenia usług i w konsekwencji nie będą podlegały opodatkowaniu VAT.

Czynności wykonywane na rzecz inicjatorów na podstawie umowy sekurytyzacji, których przedmiotem będą wierzytelności wymagalne, niesporne, pozbawione wad prawnych, stanowiąc będą świadczenie usług podlegające opodatkowaniu VAT, jednak korzystające - w myśl art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT- ze zwolnienia od podatku.

Przesłanki uznania przemieszczenia gazu transportowanego w cysternach za WDT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10 lutego 2021 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.448.2020.1.JK

W analizowanej sprawie spółka dokonuje przemieszczenia gazu LNG do instalacji gazowych kontrahentów w państwach członkowskich w związku z zamówieniem złożonym przez podmiot unijny. Jednak ilość przemieszczanego gazu jest większa od ilości dokonywanej dostawy. Oznacza to, że spółka już przy rozpoczęciu przewozu wie, że pewna ilość gazu zostanie z powrotem przewieziona na terytorium kraju i wprowadzona do jej stacji gazowej i tym samym nie będzie również objęta sprzedażą na terytorium państwa członkowskiego. W związku z czym gaz LNG, który nie jest objęty zamówieniem w żaden sposób nie służy działalności gospodarczej podatnika. Zatem spółka będzie zobowiązana do wykazania WDT, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy VAT (po spełnieniu warunków wynikających z przepisu), wyłącznie w stosunku do ilości sprzedanej kontrahentowi.

Natomiast przewóz do krajów UE pozostałej ilości gazu nie stanowi wewnątrzspółnotowej dostawy towarów własnych, o której mowa w art. 13 ust. 3 ustawy VAT, ponieważ pozostała część przemieszczanego gazu nie jest towarem, który ma służyć działalności gospodarczej spółki na terenie innego państwa członkowskiego. Tym samym, w przedmiotowej sprawie nie znajdzie zastosowania wyłączenie wynikające art. 13 ust. 4 pkt 9 ustawy VAT, które dotyczy przemieszczenia gazu w systemie gazowym, gdyż część gazu transportowana w cysternach, która nie zostanie nabyta przez kontrahenta, a tylko opuści na czas realizacji zamówienia terytorium Polski, jednakże ostatecznie trafi do stacji gazowej spółki na terytorium kraju - nie stanowi wewnątrzspółnotowej dostawy towarów własnych, o której mowa w art. 13 ust. 3 ustawy VAT.

Podsumowując, część gazu transportowana w cysternach, która nie zostanie nabyta przez kontrahenta, a tylko opuści na czas realizacji zamówienia terytorium Polski, jednakże ostatecznie trafi do stacji gazowej spółki, znajdującej się na terytorium Polski nie stanowi WDT w rozumieniu art. 13 ust. 3 ustawy VAT.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl